

**Memoriu adresat Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române privind
imposibilitatea continuării dialogului teologic cu romano-catolicii în
contextul accentuării prozelitismului uniat și a denigrării permanente la care
Biserica noastră este supusă până în prezent**

– REZUMAT –

**Preafericite Părinte Patriarh,
Înalt Preasfințiți Părinți Mitropoliți și Arhiepiscopi,
Preasfințiți Părinți Episcopi,**

Cu profundă durere și neliniște în suflet vă scriem aceste rânduri în numele mai multor asociații ale laicatului ortodox din România, într-o perioadă în care Biserica Ortodoxă de pretutindeni se pregătește să prăznuiască cu cinste slăvita pomenire a Mucenicilor lui Hristos: Cuv. Visarion Sarai și Cuv. Sofronie de la Cioara, Oprea Miclăuș, pr. Moise Măcinic din Sibiel și pr. Ioan din Galeș (21 octombrie), care și-au dat viața pentru a păstra cu sfințenie credința străbună în fața prozelitismului de tip sectar promovat de romano-catolicii secolului al XVIII-lea.

Ne adresăm arhierilor voastre în calitate de fii ai Bisericii care nu pot rămâne insensibili la neliniștea întregii suflări ortodoxe cu privire la evoluția echivocă a dialogului teologic cu romano-catolicii (după cum reiese din pozițiile oficiale din ultimele săptămâni ale unor personalități bisericești din Grecia, Serbia, Rusia, Sfântul Munte Athos, ș.a.), dar și la denigrările și calomniile interminabile pe care greco-catolicii le aduc Maicii noastre, Biserica Ortodoxă (cf. www.bru.ro/blaj/pozitia-bru-fata-de-intentia-bor-de-a-sustine-legiferarea-epurarii-culturale-si-religioase/ v. Anexa 3). Aceasta în contextul în care tot ei, în ultimii 20 de ani, au lăsat 170 de comunități ortodoxe fără locaș de cult și sunt pe cale să ne mai răpească încă 106 biserici.

Cui folosește oare acest conflict fratricid pe care catolicismul l-a născut în sânul poporului român în urmă cu 300 de ani și pe care îl cultivă cu tenacitate și în zilele noastre? Cum se mai poate vorbi despre dragoste și dialog în condițiile în care ni se răpesc bisericile și suntem provocați permanent prin acuze ce sfidează adevărul?

Având în vedere acestea, cu tot respectul cuvenit, vă rugăm să întrerupeți dialogul cu Biserica Romano-Catolică, dispunând, totodată, retragerea delegației române de la întâlnirea de dialog teologic cu romano-catolicii din Cipru, desfășurată chiar în aceste zile. Considerăm că prezența noastră la această întrunire este cu totul nepotrivită atât timp cât catolicismul nu numai că nu desființează catastrofa uniației – măsură pe care în schimb i-o atribuie, ca intenționalitate, Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române – cf. www.greco-catolica.org/a479-Patriarhul-Daniel-ameninta-din-nou-Biserica-Greco-Catolica-cu-desfiintarea.aspx –, dar, împreună, romano-catolici și greco-catolici, fac la noi în țară front comun împotriva Bisericii Ortodoxe, pe care o denigrează cu orice ocazie (cf. <http://www.greco-catolica.org/a483-Episcopii-catolici-din-Romania-condamna-in-corpore->

incitarea-la-ura-interconfesionala-si-epurarea-culturala-si-religioasa-promovata-de-BOR.aspx, v. Anexa 4). Este limpede, așadar, că nu dialogul sincer pentru revenirea la Ortodoxia credinței îi animă, ci interese cu totul pământești.

Retragerea BOR de la acest dialog nu este decât urmarea respectării hotărârii conferinței panortodoxe de la Rhodos când toate Bisericile Ortodoxe într-un glas au hotărât retragerea din dialogul cu Catolicii până când *toți agenții și propagandiștii uniatismului de la Vatican să fie îndepărtați definitiv din țările ortodoxe, și ca toate bisericile numite unite să fie supuse și încorporate Bisericii Romei, deoarece uniatismul și dialogul sunt absolut incompatibile*. De altfel, o asemenea poziție ar fi consecventă cu hotărârile luate în întâlnirea de dialog cu catolicii de la Freising (1990) și următoarele.

Preafericite Părinte Patriarh,

Poporul ortodox român, păstrând duhul învățaturii și al credinței creștine, niciodată nu a răspuns și nu va răspunde cu viclenie, batjocură și violență la provocările prozelitismului ereticilor și schismaticilor, ceea ce s-a dorit și se dorește, probabil, de către aceștia, pe de o parte pentru a ne face să pierdem Harul Duhului Sfânt, pe de altă parte pentru a-și justifica atitudinea eretică și agresiv prozelitistă. Singura noastră armă a fost întotdeauna rugăciunea cu smerenie și mărturisirea cu curaj a adevărului, întrerupând la momentul potrivit orice dialog întru cele ale credinței, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: *De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te (Tit 3:10)*.

Urmând cu credință calea pe care au pășit înaintașii noștri întru dreapta slăvire a Preasfintei Treimi, singura modalitate în care noi putem să răspundem atacurilor celor din afara Bisericii nu poate fi decât aceea de a întrerupe dialogul cu ei, până când Domnul va rândui crearea unor condiții propice discuțiilor purtate după Sfintele Canoane ale de Dumnezeu purtătorilor noștri Părinți, în scopul revenirii eterodocșilor la Ortodoxia credinței, prin luminarea Sfântului Duh. Numai astfel vor putea înțelege aceia care se consideră a fi mădulare ale Bisericii lui Hristos că viclenia, violența și duhul de stăpânire nu sunt nicidecum atitudini creștine.

Ținem să precizăm că prin săracele noastre cuvinte adresate Sfințiților Ierarhi ai Bisericii înțelegem să ne facem datoria față de Biserica Ortodoxă, „mama spirituală a poporului român”, cum o numea Eminescu. Nu am fost mișcați în demersul nostru de nici o influență cu conotații politice sau de altă natură. Credem cu tărie că trebuie să păstrăm cu sfințenie Predania drepte credințe transmisă prin veacuri cu preț de sânge mucenicesc, pentru a o oferi cu dragoste, ca cel mai frumos dar, copiilor noștri, dar și fraților despărțiți de Maica Ortodoxie atunci când, la vreme de Sus rânduită, se vor întoarce acasă.

Vă sărutăm dreapta, cu tot respectul cuvenit.

La pomenirea Sfântului Prooroc Ioil, 19 octombrie 2009

**Memoriu adresat Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române privind
imposibilitatea continuării dialogului teologic cu romano-catolicii în
contextul accentuării prozelitismului uniatic și a denigrării permanente la care
Biserica noastră este supusă până în prezent**

**Preafericite Părinte Patriarh,
Înalt Preasfințiți Părinți Mitropoliți și Arhiepiscopi,
Preasfințiți Părinți Episcopi,**

Am putut constata în ultimii ani că toate eforturile pe care Biserica Ortodoxă le face în direcția dialogului cu romano-catolicii sunt întâmpinate din partea apusului cu duplicitatea acelorași strategii iezuite de prozelitism și expansiune cezaro-papistă.

În cadrul dialogului oficial (unde Ortodoxia este chemată la mărturisirea neschimbată a dreptei credințe către cei desprinși de la Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică) se vorbește foarte mult despre iubire și reconciliere și se face apel la uitarea „unui trecut al neînțelegerilor produse de spiritul de intoleranță”. Dar declarațiile de astăzi ale uniților cu Roma, lipsa oricărei urme de pocăință sinceră pentru greșelile din trecut și acțiunile lor sunt cea mai bună dovadă a intențiilor și a „toleranței” cu care catolicii i-au tratat întotdeauna pe ortodocși.

În comunicatul emis pe 5 octombrie 2009, comunitatea unită cu Roma, mistificând adevărul, susține în chip mincinos că credincioșii greco-catolici sunt „hărțuiți, intimidați, terorizați, amenințați chiar cu moartea a pentru a nu-și declara și manifesta apartenența confesională”. Se susține, de asemenea, că preoții lor sunt agresați fizic, iar „Biserica Ortodoxă incită la ură interconfesională, susține procesul de epurare culturală și religioasă la care Biserica Greco-catolică este supusă în România”. În ce măsură diferă oare aceste afirmații foarte grave, prin care uniții își justifică pe plan intern și internațional prozelitismul agresiv, de strategiile aplicate de iezuiți în trecut? Acesta să fie oare semnul dragostei romano-catolicilor?!

Oare toate aceste afirmații nu reflectă cu adevărat exact strategiile și modul în care Romano-catolicismul a acționat în România de la 1700 până în prezent? Efectul acestor campanii de denigrare și a unor acțiuni concertate pe plan intern și internațional este cât se poate de elocvent: în ultimii douăzeci de ani, ortodocșii au fost constrânși să cedeze uniților cu Roma 170 de lăcașuri de cult, 49 de case parohiale și 21 de școli și alte edificii, iar încă 106 biserici sunt pe cale de a fi luate prin hotărâre judecătorească. În 76 din cele 106 cazuri, comunitățile greco-catolice au deja în proprietate un lăcaș de cult sau își construiesc unul cu sprijinul Statului, iar în câteva cazuri, și cu sprijinul credincioșilor ortodocși.

De ce își revendică uniții cu Roma locașuri de cult de care nu au nevoie, majoritatea rămânând goale sau sunt folosite doar de câțiva credincioși o dată la câteva săptămâni sau luni? Unde este dragostea și înțelegerea față de ortodocși? Sau romano-catolicii se așteaptă ca, lipsiți de locaș de cult și ademniți cu tot felul de avantaje, ortodocșii mai puțin slabi în credință să fie atrași în plasa

uniatismului? (temere confirmată și de informațiile oferite de comunicatul de presă al Patriarhiei Române din 29 septembrie a.c.) Dacă avem în vedere că sunt revendicate biserici chiar în localitățile unde nu există nici un greco-catolic, lucrurile devin cât se poate de clare.

În toate procesele de revendicare a bisericilor, uniții cu Roma se prevalează de faptul că în secolul al XIX-lea mulți dintre credincioșii transilvăneni țineau de comunitatea lor. Bineînțeles că acest argument are greutate în multe cazuri în fața organelor judecătorești care, din cauza aceleiași iubiri față de ortodocși, uită „dreptatea” prin care romano-catolicii i-au trecut în secolul al XVIII-lea pe ortodocși la uniaticism.

După cum se știe, greco-catolicismul a fost impus în Transilvania în veacul al XVIII-lea prin lucrarea extrem de perfidă a iezuiților și cu ajutorul forțelor de presiune austro-ungare:

- ierarhi, preoți și simpli credincioși au fost martirizați pentru că nu au acceptat unirea;

- peste 250 de mănăstiri și biserici au fost dărâmate sau arse;

- monahismul ortodox a fost desființat și interzis până la anul 1918;

- 515 biserici au fost confiscate și cedate celor care acceptaseră unirea cu Roma;

- o mulțime de sate, mii de ortodocși transilvăneni au emigrat în celelalte provincii românești pentru a-și putea păstra credința ortodoxă;

- mii de țărani ortodocși au fost torturați pentru a se lepăda de Ortodoxie, le-au fost confiscate pământul și averile, au fost lipsiți de orice drepturi și prizoniți permanent.

Întreaga retorică a romano-catolicilor în cadrul dialogului teologic are la bază ideea reconcilierii: să uităm trecutul, neînțelegerile produse de spiritul de intoleranță avut de înaintașii noștri. Ne întrebăm însă până unde trebuie să mergă uitarea sau impasibilitatea noastră față de realitățile istoriei. Oare putem pune acest dialog mai presus de însăși soarta Bisericii?

Noi, ortodocșii, nu am prigonit niciodată pe nimeni, ci doar ne-am apărat credința, suferind pentru aceasta persecuții tocmai din partea celor care astăzi joacă rolul de „victime ale discriminării”. De ce să nu spunem lucrurilor pe nume: uniația a adus de-a lungul timpului în trupul Bisericii din Transilvania o vătămare comparabilă doar cu „binefacerile” regimurilor de ocupație străină și cu cele ale politicii ateiste a comuniștilor.

Este foarte sugestiv faptul că la întâlnirea de dialog teologic dintre ortodocși și catolici de la Freising, din iunie 1990, s-a ajuns la concluzia că uniația nu poate fi considerată în nici un caz o modalitate de a se realiza unireaⁱⁱ, **căci existența și cultivarea ei reprezintă un obstacol insurmontabil pentru continuarea dialogului teologic**. Apoi, în 1993, o condiție necesară pentru încheierea acordului de la Balamand (care în unele puncte este străin de ecleziologia ortodoxă, după cum au demonstrat ierarhi ortodocși, mari profesori de teologie și părinții athoniți) a fost renunțarea romano-catolicilor la a mai susține prozelitismul prin uniaticism în țările ortodoxe. „Rațiunea de a fi a Uniaticismului a încetat să mai existe”, se afirma atunci. Iar la finalul textului acordului, ca o condiție necesară a continuării dialogului, se afirma:

Excluzând pe viitor orice prozelitism și toată dorința de expansiune a catolicismului pe seama Bisericii Ortodoxe, comisia speră că a înfrânt obstacolele care au determinat anumite Biserici autocefale să suspende participarea lor la dialogul teologic și că Biserica Ortodoxă va fi dispusă să se afle pe sine împreună (cu romano-catolicii) pentru a continua lucrarea teologică deja începută într-un mod atât de fericitⁱⁱⁱ.

Șase Biserici autocefale Ortodoxe nu au participat la întrunirea de la Balamand și au condamnat erorile cuprinse în actele lui. IPS Antonie Plămădeală avea să precizeze că Biserica Ortodoxă Română a ratificat acordul cu condiția și cu speranța că acest act va stopa prozelitismul uniatic în Transilvania și Banat și va pune capăt campaniei de denigrare a B.O.R., pe care agenții uniaticismului o desfășurau în România. S-a formulat de către ierarhia noastră condiția expresă ca uniții să-și retragă toate plângerile de la tribunal și să înceteze orice proces (condiția nu a fost nicicând respectată!...). De partea cealaltă, uniții cu Roma din România sunt singura comunitate catolică ce a contestat cu răsunet anumite afirmații din text și a refuzat să semneze documentul de la Balamand, cu riscul de a face „neascultare” chiar și de papă. Rezultatul? Procesele s-au înmulțit. O mulțime de comunități ortodoxe au rămas fără locaș de cult, acesta fiind cedat adesea la doar 5-10 greco-catolici (vezi anexa 2). După ce li s-a răpit locașul de cult, ortodocșilor li se propune să-și părăsească și Biserica, trecând cu toții la uniaticism, sau, dacă nu vor, sunt îndemnați să slujească împreună cu greco-catolicii.

În același timp, preoții greco-catolici primesc ajutoare substanțiale din partea Vaticanului, care nu-i uită nici pe preoții și credincioșii care în ultimii ani și-au lepădat credința ortodoxă pentru a se uni cu Roma (vezi anexa 3). Sunt oare toate acestea expresii ale dialogului teologic (care „în mod fericit” s-a redeschis la Balamand), expresii ale frățietății creștine despre care se vorbește că-i leagă astăzi pe catolici de ortodocși? Cum poate fi lecturată această frățietate în perspectiva campaniei de denigrare a Bisericii Ortodoxe Române care a început în anul 1990 și s-a desfășurat neîntrerupt ajungând până acolo încât uniții din România, împreună cu calvinii, unitarieni și bapțiștii au depus un memoriu acuzator la adresa BOR la Parlamentul European în data de 25 iunie 2008, pentru ca acum să atace Patriarhia Română printr-un comunicat infam, la data de 5 octombrie 2009. În cadrul acestei campanii, Biserica Ortodoxă este acuzată în mod permanent de „sora” sa unită cu Roma de colaborarea cu fostul regim comunist, de corupție sau de încălcarea drepturilor bisericilor conlocuitoare, cu scopul vădit de a slăbi încrederea credincioșilor ortodocși în propria ierarhie, de a deteriora imaginea Bisericii Ortodoxe pe plan intern și internațional, în final, pentru a-și spori numărul de prozeliți. Acestea sunt doar câteva dintre semnele vizibile ale dragostei pe care Romano-catolicismul a arătat-o în ultimii douăzeci de ani ortodocșilor din România.

**Prea Fericirea Voastră,
Înalt Preasfințiiile Voastre,
Preasfințiiile Voastre,**

Constatând faptul că Biserica Romano-Catolică și-a încălcat toate făgăduințele pe care le-a făcut de-a lungul timpului privind renunțarea la prozelitismul „de prost gust”^{iv}, adică la susținerea acțiunii uniaticismului în țările ortodoxe, ba mai mult, a creat mari tulburări și dezbinări în Bisericile Ortodoxe:

- romano-catolicii uzează de bani, mijloace diplomatice și politice pentru a-și extinde jurisdicția în țările ortodoxe, văzute adesea ca o *terra misionis* (așa cum se întâmplă cu o violență ieșită din comun, de douăzeci de ani, în Ucraina);

- promovează „intercomuniunea” și „dialogul dragostei” ca mijloace moderne de prozelitism;

- se amestecă în treburile interne ale Bisericilor Ortodoxe, prin diverse mijloace cum ar fi spre exemplu presiunile mediatice și politice,

Vă rugăm fierbinte, în numele poporului ortodox român, să sistați dialogul cu Biserica Romano-Catolică până când aceasta nu va considera de cuviință să renunțe la mijloacele prozelitiste amintite anterior. În principal, acest lucru se va întâmpla în momentul în care aceia dintre uniți care nu doresc să revină la Ortodoxie (pe care, în majoritatea cazurilor, au fost constrânși să o părăsească) se vor integra în structurile Bisericii Romano-Catolice, făcând astfel să dispară confuzia cultivată de viciul formei fără fond pe care îl presupune existența comunității uniatic. Arhierii Voastre au cunoștință, cu siguranță, de nu puține cazuri de înșelare având ca autori „misionari” greco-catolici în Europa Occidentală (unde se pretind ortodocși și săvârșesc „taine”), cărora le cad victime bieții ortodocși plecați peste hotare. Însăși existența Bisericii Greco-Catolice este cea mai mare sfidare și batjocură adusă Ortodoxiei, căci ne amintește permanent de amăgirile iezuiților, de tunurile și gloanțele habsburgilor, de torturi și de prigoane, de suferințele insuportabile la care „frații catolici” i-au supus câteva sute de ani pe ortodocși pentru a-i determina să îmbrățișeze „cu toată libertatea” supunerea față de papă.

Încă o dată, faptele contrazic întru totul afirmațiile mieroase ale unor participanți la dialog, specialiști în declarații. Tocmai atacurile dure și conflictele la care am fost martori în ultimii ani ne întăresc convingerea că partea catolică nu a înțeles să poarte un dialog sincer, teologic, în care Ortodoxia să poată da în mod liber mărturia păstrării nealterate a Credinței apostolești, de la care s-a rupt scaunul episcopal al Romei acum aproape o mie de ani.

În contextul prozelitismului agresiv la care catolicii continuă să recurgă prin intermediul uniaticismului, întreruperea dialogului teologic din partea Bisericilor Ortodoxe nu ar însemna decât o consecventă revenire la hotărârea pe care acestea au luat-o cu ani în urmă în cadrul *Conferinței panortodoxe de la Rhodos*:

„Iată de ce am hotărât să pretindem, ca o condiție prealabilă pentru reluarea dialogului, ca toți agenții și propagandiștii uniaticismului de la Vatican să fie îndepărtați definitiv din țările ortodoxe, și ca toate bisericile numite unite să fie supuse și încorporate Bisericii Romei, deoarece uniaticismul și dialogul sunt absolut incompatibile”^v.

A continua dialogul cu Biserica romano-catolică, ca și cum problemele enunțate anterior nici nu ar exista, nu face decât să dea girul prozelitismului romano-catolic, împovărându-se astfel tot mai mult viața bisericească a popoarelor ortodoxe, punându-se în mare pericol însăși unitatea credinței Bisericii Ortodoxe.

Scriindu-vă aceste rânduri în numele credincioșilor ortodocși români, atât de apăsați de ispitele și durerile veacului în care trăim, vă asigurăm că vă suntem alături cu rugăciunile, cu cuvântul și viața într-o păzire fără meteahnă a dreptei credințe, nădejdea mântuirii sufletelor noastre.

Vă sărutăm dreapta, cu tot respectul cuvenit.

La pomenirea Sfântului Prooroc Ioil, 19 octombrie 2009

**Asociația pentru păstrarea și promovarea valorilor culturale și naționale ale
poporului român – ASTRADROM – Oradea**

Asociația Foștilor greco-catolici în prezent ortodocși – Baia Mare

Fundația Creștin-Ortodoxă "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril"

Asociația Brâncoveanu – Arad

Fundația „Sfinții Martiri Brâncoveni” – Constanța

Asociația "Ieromonah Arsenie Boca" – Arad

Asociația Medical-Creștină "Christiana"

Asociația Metamorfosis

Predania

Asociația Prietenii Sfântului Munte Athos – Arad

Asociația APROM – Satu Mare

Asociația „Sfântul Spiridon”

Asociația „Sfântul Stelian” – Beiuș

Asociația Drept – Arad

Fundația „Sfinții Martiri Brâncoveni” – Suceava

Asociația „Țara Dornelor” – Vatra Dornei

Fundația Creștin-Ortodoxă "Sfântul Stelian" - Beiuș

Asociația Monah Atanasie Ștefănescu

Anexa 1

Iată numai câteva cazuri din episcopia Oradiei: La Pietrani sunt două biserici, una ortodoxă și una catolică, cu toate că în biserica greco-catolică sunt doar 10-15 credincioși duminica la slujbă au revendicat-o și pe cea ortodoxă, pe care au câștigat-o în instanță, astfel greco-catolicii au două biserici, iar ortodocșii nici una! La Pietrani ortodocșii sunt net majoritari; La Prisaca sunt 250 ortodocși și 30 greco-catolici. În instanță catolicii au câștigat biserica prin hotărâre definitivă și irevocabilă, dar catolicii au amenajată în sat o capelă suficientă numărului de credincioși. La Vălani sunt 265 ortodocși și 30 greco-catolici. În instanță catolicii au câștigat biserica prin hotărâre definitivă și irevocabilă. Dar și aici catolicii au amenajată în sat o capelă suficientă numărului de credincioși. La Holod sunt 350 ortodocși și 20 greco-catolici. În instanță catolicii au câștigat biserica prin hotărâre definitivă și irevocabilă. Însă, la Holod și Vintere există o mănăstire franciscana unde săvârșesc serviciile religioase credincioșii greco-catolici. La Vintere sunt 730 ortodocși și 12 greco-catolici, proces câștigat de catolici. Holod și Vintere sunt sate vecine. Catolicii din Vintere merg și ei la mănăstirea franciscana. Pe lângă acestea, multe alte procese sunt pe rol. Se pierd în instanțe tot mai multe biserici prin satele din Ardeal, cu toate ca legea 247 spune că „locașurile de cult nu fac obiectul legii”, pentru aceasta urmând a se face o lege specială, dar care încă nu s-a făcut. Trebuie ținut seama că proprietarii bisericilor din sate sunt cei ce le-au construit și urmașii lor, nicidecum vreun episcop catolic sau ortodox. Dar în prezent prim-ministrul României este catolic, deci legislativ se face totul pentru deposedarea ortodocșilor de locașul de cult.

Au fost cazuri când preoților și credincioșilor li s-au propus avantaje materiale în schimbul trecerii la uniaticism. Iată doar câteva exemple în acest sens: Fostul preot ortodox Dumitru Sălăjan (din Sudrigiu și Valea de Jos, jud. Bihor) a trecut la greco-catolici și la puțin timp după „convertire” a primit funcția de inspector al domeniilor și proprietăților Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, lucru confirmat și printr-un document înregistrat la secretariatul episcopiei. Același Sălăjan Dumitru propune și egumenului schitului Huța trecerea la uniaticism promițându-i funcția de inspector peste o parte a proprietăților episcopiei: „Te pun peste pădurile de la Huța. Toate ți le las pe mâna ta.”

Dumea Ioan Sorin din satul Sudrigiu jud. Bihor la câteva zile după ce a primit o remorcă de lemne de la preotul greco-catolic Dumitru Sălăjan a semnat într-un tabel că trece la uniaticism. Ieremia Flaviu din Valea de Jos – Bihor, patron al unui gater și al unei firme de exploatare forestieră, după ce s-a „convertit” la uniaticism, a fost numit printr-o hotărâre a conducerii Episcopiei Greco-Catolice de Oradea administrator al pădurilor retrocedate. Acest lucru l-a ajutat pe noul „convertit” să mărească producția de masă lemnoasă la firmele sale. Fostul preot ortodox Călin Dușe din Ștei-Bihor la câteva zile după „convertirea” la uniaticism a primit funcția de consilier cultural al episcopului Virgil Bercea. Fostul preot ortodox Gheorghe Dat din satul Cheț, jud. Bihor, într-o declarație scrisă către Episcopia Ortodoxă a Oradiei înregistrată la fosta sa parohie cu nr. 15/13.06.2006, spune că: „am hotărât ca începând cu data de 1 iulie 2006 să trec la Biserica Greco-Catolică, care îmi asigură un salariu decent pentru a putea trăi eu și familia mea fără griji”. Exemplele pot continua.

---

i Nu mult după încheierea lucrărilor Conciliului II Vatican, părintele profesor D. Stăniloae anticipa care este natura iubirii incluse în sintagmele „primat în iubire” și „dialog al iubirii”, cele care începuseră să dea o nouă turnură dialogului dintre romano-catolici și ortodocși.

„Această iubire, spunea pr. prof. Stăniloae, care pretinde supremația în slujire și în sfățuire și a cărei slujire și sfățuire trebuie ascultată de cei care voiesc să se mântuiască, e o iubire care se impune ca o autoritate necondiționată, care nu se împacă deci cu prețuirea egală a iubirii celorlalți. Ortodoxia vede în iubirea tuturor față de Hristos și întreolaltă, principiul cel mai înalt de adevăr și de unitate, nu în iubirea unuia, care ca atare trebuie ascultată necondiționat și fără discuții.” Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, *Coordonatele ecumenismului din punct de vedere ortodox*, în revista *Ortodoxia*, nr. 4/1967, pag. 503.

ii Discuția privind uniția a fost readusă în fața comisiei și la Balamand, fără însă a conduce la un rezultat clar. Textul de la Balamand începe cu următoarele două paragrafe: 1. *La cererea Bisericii Ortodoxe, continuarea normală a dialogului teologic cu Biserica Catolică a fost întreruptă, pentru ca să fie imediat abordată problema care a fost numită „uniaticism”.*

2. *Cu privire la metoda care a fost numită „uniaticism”, Comisia mixtă a declarat la Freising (iunie 1990) că: „noi respingem uniaticismul ca metodă de refacere a unității, pentru că această metodă se opune tradiției comune a Bisericilor noastre”.*

iii *Eastern Churches Journal*, No. 1/1994, pag. 17-27.

iv După încheierea lucrărilor Conciliului II Vatican, papa Paul al IV-lea arată că este o deosebire între prozelitismul „de prost gust” al trecutului și prozelitismul ca „efort misionar” cum este văzut probabil cel desfășurat prin dialogul iubirii și prin comuniunea în Taine. Astfel, în cuvântarea de pe 28 aprilie 1967 papa declară: „El (ecumenismul) se oprește înaintea unor probleme speciale ca de exemplu cea a prozelitismului... dar prezentat în adevărata lui lumină și condus după criterii practice, rezonabile și totodată frățești, prozelitismul sau mai bine zis efortul misionar, spre deosebire de prozelitismul de prost gust, n-ar trebui să sperie pe nimeni, ci mai degrabă să apară ca un exercițiu pacific, legitim și drept al unei incontestabile libertăți religioase.”, Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, op. cit., pag. 505.

v Epistola din 8 decembrie 1993 a Sfintei Chinote a Sfântului Munte Athos către PF Bartolomeu, Patriarhul Ecumenic.

COMUNICAT: Poziția Bisericii Greco-Catolice față de intenția declarată a Bisericii Ortodoxe Române de a susține legiferarea epurării culturale și religioase în România

Arhiepărția de Alba Iulia și Făgăraș

5 Octombrie 2009

Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, a primit cu îngrijorare comunicatul Patriarhiei Romane din 29 septembrie 2009, care incită la ură interconfesională și susține procesul de epurare culturală și religioasă la care Biserica Greco-Catolica este supusă în România.

Comunicatul menționat afirmă că Biserica Greco-Catolică ar dori "să intre în proprietatea lăcașurilor de cult ortodoxe cu speranța acaparării credincioșilor ortodocși care le frecventează", ca apoi să concluzioneze că Patriarhia Română va continua "să sensibilizeze autoritățile de Stat pentru adoptarea unor măsuri legislative și a unor soluții practice de rezolvare a neînțelegerilor patrimoniale dintre cele două Biserici românești în conformitate cu realitatea confesională din teritoriu".

"Realitatea confesională din teritoriu", la care Patriarhia Română face referire, este rezultatul a 40 de ani de persecuție comunistă îndreptată împotriva Bisericii Greco-Catolice, urmați de încă 20 de ani în care comunitatea greco-catolica este supusă unui proces sistematic de epurare culturală și religioasă în România.

Dintre acțiunile de după căderea comunismului întreprinse în vederea eliminării Bisericii Greco-Catolice din viața religioasă românească amintim:

- hărțuirea, intimidarea, amenințarea chiar cu moartea a credincioșilor greco-catolici pentru a nu-și declara și manifesta apartenența confesională;
- intimidarea și batjocorirea copiilor greco-catolici în școli;
- refuzul în multe localități al preoților ortodocși de a permite înmormântarea greco-catolicilor în cimitire;
- terorizarea psihologică a comunităților greco-catolice chiar și acolo unde i-am lăsat pe frații ortodocși în bisericile noastre;
- incitarea la ură împotriva greco-catolicilor prin discursuri politice sau religioase;
- intimidarea și agresarea fizică a preoților greco-catolici;
- biserici greco-catolice ținute închise în timp ce credincioșii noștri se roagă în stradă, școli, centrale termice sau case particulare;
- demolarea sau distrugerea de biserici greco-catolice;
- refuzul autorităților Statului Roman de a aplica hotărâri judecătorești care sunt în favoarea noastră.

Intenția declarată, în prag de alegeri prezidențiale, a Bisericii Ortodoxe majoritare de a susține legiferarea efectelor acestor acțiuni îndreptate contra Bisericii Greco-Catolice minoritare este îngrijorătoare.

La 20 de ani de la Revoluția din Decembrie 1989 și de la repunerea în legalitate a Bisericii noastre, este greu de înțeles de ce Patriarhia Română continuă să atace dreptul de proprietate al Bisericii Greco-Catolice, iar prin dezinformare să instige opinia publică la ură împotriva credincioșilor greco-catolici, prezentându-i drept acaparatori de biserici și credincioși ortodocși.

Biserica Greco-Catolică revendică în instanță doar acele lăcașuri de cult și proprietăți de care a fost deposedată abuziv în 1948 de către Statul comunist. Recursul la justiție este soluția adoptată de Biserica Greco-Catolică pentru a-și intra în drepturi ca urmare a refuzului Statului Român să repare nedreptatea din 1948, precum și a refuzului Bisericii Ortodoxe Române la orice formă de colaborare pentru a rezolva această situație.

Biserica Greco-Catolică a făcut dovada bunei credințe oferind puținele biserici pe care le-a recuperat pentru celebrări alternative comunităților ortodoxe acolo unde acestea nu au biserică proprie. Din păcate, Patriarhia Română refuză această soluție, deși în Europa de Vest nu găsește nici o piedică să celebreze servicii religioase alternative în bisericile pe care Biserica Catolică i le pune la dispoziție.

Statul Român are obligația, competența și datoria morală de a legifera restituirea proprietăților confiscate de la Biserica Greco-Catolică de către regimul comunist.

Cerem politicianilor români să nu facă din încălcarea dreptului de proprietate și libertate religioasă un subiect de campanie electorală.

Epurarea culturală și religioasă la care Biserica Greco-Catolică și credincioșii ei sunt supuși în România trebuie să înceteze, lăsând loc democrației autentice în care principiile statului de drept să prevaleze.

Biroul de presă al Arhiepiscopiei Majore – Blaj

Cf. site oficial al comunității unite cu Roma: www.bru.ro/blaj/pozitia-bru-fata-de-intentia-bor-de-a-sustine-legiferarea-epurarii-culturale-si-religioase/

Episcopii catolici din Romania condamna in corpore incitarea la ura interconfesionala si epurarea culturala si religioasa promovata de BOR

Intr-un comunicat prezentat publicului pe 7 octombrie 2009, Conferinta Episcopilor Catolici din Romania „a primit cu ingrijorare comunicatul de presa al Patriarhiei Ortodoxe Romane din 29 septembrie 2009, care incita la ura interconfesionala si sustine procesul de epurare culturala si religioasa la care este supusa Biserica Greco-Catolica in Romania”.

In perioada 5-7 octombrie 2009, la Sediul Episcopiei Romano-catolice din Satu Mare, s-a desfasurat sesiunea de toamna a Conferintei Episcopale Catolice Romane, cu participarea episcopilor greco-catolici si romano-catolici din Romania. A luat parte, ca invitat, E.S. Francisco-Javier Lozano, Nuntiu Apostolic in Romania.

Episcopii romano-catolici si greco-catolici din Romania si-au exprimat in corpore suportul pentru pozitia exprimata de Biserica Greco-Catolica pe 5 octombrie, in care se condamna intentia Bisericii Ortodoxe Romane de a promova o lege prin care proprietatile greco-catolice confiscate de comunisti in 1948 sa nu mai fie retrocedate Bisericii Greco-Catolice.

La finalul intalnirii episcopilor catolici de la Satu-Mare, in cadrul unei conferinte de presa, PS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, a oferit presei cazuri concrete de epurare culturala si religioasa la care Biserica Greco-Catolica este supusa in Romania.

Cf. www.greco-catolica.org/a483-Episcopii-catolici-din-Romania-condamna-in-corpore-incitarea-la-ura-interconfesionala-si-epurarea-culturala-si-religioasa-promovata-de-BOR.aspx